

Posthistoria

I Sverige har postbefordran för Konung, regering och andra myndigheter funnits i många hundra år och levat kvar t.o.m. 250 år efter det att offentlig post inrättades. Redan under folkungatiden ingick det i klockarnas arbetsuppgifter bl.a. att "*föra bisp. och präst skrivelser till närmaste klockare*". Denna skyldighet, den så kallade klockareposten, avskaffades först på 1870-talet. En annan liknande post, som upphörde ungefär vid samma tid, var fjärdingsmansposten eller kronobrevbäringen, som förde brev mellan kronofogdar och länsmän. Vid befordran med fjärdingsmansposten fastlackades en fjäder utanpå brevomslaget. Om brevet skulle fortskaffas med mer än vanlig snabbhet, fastlackades en vit och en svart fjäder, vilket betydde att brevet skulle fortskaffas både natt och dag.

Från början sköttes den allmänna posten av postbönder. Dessa bodde på s.k. postgårdar med två-tre mils mellanrum längs postlinjerna. Posten befordrades genom ett slags stafettsystem mellan gårdarna. Postförarna lämnade ingen post vid gårdarna utan endast vid postkontoren.

De tio första tio åren befordrades posten med "gångpost". Detta innebar att postbönderna i ur och skur fick gå med till fots mellan postgårdarna. Därefter blev postbönderna hästburna.